

Secretele Bibliei: Interpretarea scrierilor din Pentateuh

Toate drepturile rezervate

Publicată de Editura Laitman Kabbalah Publishers

www.kabbalah.info

info@kabbalah.info

1057 Steeles Avenue West, Suite 532,

Toronto, ON, M2R 3X1, Canada

2009 85th Street #51, Brooklyn, New York, 11214, USA

Nicio parte a acestei cărți nu va putea fi folosită sau reprodusă în niciun fel, fără permisiunea în scris a editorului, cu excepția unor scurte citate cuprinse în articole critice sau recenzii.

Traducere din limba engleză: Dan Agent

Corectură: Elena Galupa

Tehnoredactor: Elena Galupa

Coperta: Teodor Welt

Editor Executiv: Elena Galupa

Post producție: Uri Laitman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VINOKUR, SEMION

Secretele Bibliei : interpretarea scrierilor din Pentateuh /

Semion Vinokur ; trad. din lb. engleză: Dan Agent. - Oradea :

Editura A.R.I., 2019

ISBN 978-606-94438-5-9

I. Agent, Dan (trad.)

2

Semion Vinokur

Secretele Bibliei



INTERPRETAREA

scrierilor din

PENTATEUH

Traducere din limba engleză

Dan Agent

EDITURA

ARI

- 2019 -

Înapoi la Adam	83
CAPITOLUL 2: NOE (NOAH)	89
Scânteia Noe.....	91
Intrarea în Arcă	95
Întrebări dificile.....	96
Potopul	99
Nașterea.....	102
Noul Pământ	105
Construirea Turnului Babel	109
Nașterea Limbilor	110
Turnul Babel din noi.....	110
A cădea pentru a te înălța	112
Babilonul de ieri și de azi	114
Ce este de făcut	118
CAPITOLUL 3: IEȘI DIN ȚARA TA (LEH LEHA)	123
Regatul Egoismului	123
Profeția	125
Nașterea lui Avram din interiorul tău	130
Descoperirile facute într-o grotă.....	132
Despre Idoli și Creator	137
Închisoarea	143
O moarte care nu a avut loc	144
Sarai, nevasta lui Avram	148
Învățătorul	149
Ieși din țara ta	150
ÎN ÎNCHEIERE	155
DESPRE AUTOR	157
LECTURI SUPLIMENTARE	159

O INTRODUCERE NECESARĂ



Dragă cititorule,

Dacă te-ai întrebat vreodată despre misterele vieții, dacă ai meditat chiar și numai pentru o clipă la înțelesul existenței sau ai visat să găsești „elixirul nemuririi”, ține strâns această carte; ți se adresează ție.

Secretele Bibliei dezvăluie modul în care trebuie citit Pentateuhul, cum anume să treci de învelișul exterior – acțiunile din realitatea acestei lumi pe care cartea pare să le istorisească – și să descoperi ce se află, de fapt, în spatele acestora.

Să începem prin enumerarea celor cinci cărți: *Geneza*, *Exodul*, *Leviticul*, *Numeri* și *Deuteronomul*. Acestea sunt titlurile traduse în limba română, pentru că în limba ebraică, în original, ele sunt *Bereșit* (La început), *Șemot* (Nume), *VaYikra* (Și El a chemat), *BaMidbar* (În deșert), *Devarim* (Cuvinte).

Când luați în mână cartea și începeți să citiți, puțini dintre voi știți că are un conținut codificat. Citești și privești totul ca pe o culegere de povestiri, oprindu-te din când în când pentru a te întreba despre ce este vorba, la urma urmei.

Pentateuhul este cartea fundamentală atât pentru iudaism, cât și pentru creștinism și islam, fiind citată mereu de înțelepți, filosofi, scriitori și ... politicieni. Ce este însă atât de special la această carte? Dă-mi voie să te asigur că, dacă nu te satisface

CAPITOLUL 1

LA ÎNCEPUT



„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.”

Interpretarea acestor cuvinte poate literalmente influența mintea să-și imagineze cum ar putea arăta Creatorul, cum Se „mișcă”, „vorbește”, „vede”... Fantezia nu cunoaște limite: ape, întuneric, fața adâncului ...

Dar cine are nevoie de astfel de fantezii? Cei care sunt prinși de dorințele lumii noastre fizice, care doresc să învețe, dar care nu reușesc, cărora le place să contemple și să comenteze, mai ales dacă există cineva în apropiere care să-i asculte.

Dacă ești încă mulțumit de plăcerile acestei lumi, continuă să te bucuri de muzică, de artă și orice alte încântări pe care această lume ți le poate oferi. Dar dacă dorești să atingi lumea spirituală, ar trebui să te preocupe ceva cu totul diferit – nevoia de Creator.

Dacă simți nevoia unor răspunsuri la întrebările care nu te vor lăsa în pace, dacă dorești să știi de ce te-ai născut, care este scopul acestui vast univers în care trăim, asta înseamnă doar un

singur lucru: că nu te vei odihni până nu vei ajunge în profunzimea tainei, care este sufletul tău.

Iar dacă așa stau lucrurile, atunci este vorba despre o poveste cu totul diferită. Aceasta înseamnă că ai început deja să urci scara spirituală.

Înainte de a ajunge la cel mai înalt nivel, trebuie să începi cu primul. Iar acesta este *Bereșit* – capitolul introductiv din Cartea *Geneza*. Cel mai înalt nivel descris aici poate fi atins numai la sfârșitul corectării.

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.” Acest pasaj vorbește despre crearea Lumii Superioare – un spațiu în care sufletul tău va exista. „Eul” nu este încă treaz; încă nu-ți percepi propria existență. Se creează numai habitatul – Mama Celestă în al cărei pântec vei fi conceput.

Deci, ce este acest habitat? Poți anticipa puțin și vei spune că aceste cuvinte: „făcut” și „la început”, fac aluzie la nașterea a două calități, egoismul și altruismul, între care sufletul tău se va înălța.

„... Pământul era pustiu și gol”. Aici își fac apariția primii termeni spirituali. Cuvântul „pământ” în ebraică este *Ereț*, de la cuvântul *Rațon* – dorință. Prin urmare, pământul înseamnă dorință. De aici încolo vom vorbi doar de dorință, pentru că dorința determină totul.

„... Pământul (dorința) era pustiu și gol”. Rezultă că dorința nu era încă formată (neconturată și goală de conținut), adică nu exista dorința de a revela lumea spirituală.

Deci, ce era acolo? Doar o coală albă de hârtie, gata să înregistreze istoria omenirii, istoria sufletului. La asta se face aluzie în acest pasaj, la începutul începutului, când lumea spirituală a fost concepută înăuntrul tău. Cu alte cuvinte, în acest capitol începem să examinăm combinația forțelor, care au apărut primele. Ele au format lumea în care apare mai târziu omul

(Adam, eul tău spiritual). Ele au creat habitatul pe care îl va locui omul. „Omul” este dorința spirituală care izvorăște din interior.

Te poți întreba: „Dacă aceste forțe sunt înăuntrul meu, de ce nu le pot simți?”

Ei bine, mai întâi de toate poți tu să simți cum funcționează organele tale, cum arată stomacul tău și cum digeră mâncarea, cum respiră plămâni? Nu, nu poți.

Aceste procese îți determină complet existența din punct de vedere fizic, dar nu le simți.

Același principiu se aplică și în cazul nostru. Viața ta spirituală este formată din procese tumultuoase pe care nu le simți până când nu începi să trăiești dorința coplesitoare de a deveni un participant sau, mai bine zis, protagonistul acestui joc minunat.

Acesta este modul în care se formează sufletul tău. În tine lucrează acum străbunii tăi: forțele lumii *Ațilut*. Ți-a venit timpul, timpul să te naști. Mai devreme sau mai târziu, când vei parcurge toate nivelurile corectării, vei veni să te întâlnești cu „rudele” tale. Dar până atunci, trebuie să ai răbdare.

Un ecran negru, impenetrabil, te separă de tot ceea ce se manifestă în interior; nu poți să vezi sau să simți în nici un fel ceva prin el. Cu timpul a devenit mai gros (ca să folosesc o formulare pământescă), făcându-te din ce în ce mai egoist și interesat mai degrabă de problemele exterioare, decât de cele interioare. Din ce în ce mai mult ai fost preocupat, mai curând, de corpul tău, decât de sufletul tău. Gândește-te numai la toate dorințele care s-au născut în tine în viața ta și cât de departe de spiritualitate erau aceste dorințe.

Ecranul a devenit mai gros, strat peste strat, sufocând dorințele spirituale din tine, până când ai ajuns într-un punct mort. „Ce este în jurul meu? Trupuri și iar trupuri. Acestea mănâncă, fac bani, se înmulțesc ... Ce se va întâmpla mai departe?

Moartea? Iar dacă este așa, atunci care este scopul existenței mele?"

Acestea sunt întrebările care te fac să pornești pe calea „înapoi la surse”, la *Bereșit*, „La început”. În realitate, această cale duce către Lumină. Urci către forțele care guvernează lumea. Fiecare nivel spiritual de-a lungul acestei căi este o taină: „Ce alte surprize are Creatorul pregătite pentru mine?”

În modul acesta începem treptat să ne curățăm de acest înveliș întunecat numit „egoism”, care ne împiedică să trăim, să respirăm, să înțelegem. Începem din ce în ce mai mult să ne descoperim sufletul – un mecanism complicat pentru atingerea lumii spirituale.

Plăcerea pe care suntem mențiți să o trăim este absolută. Exact asta a pregătit Creatorul pentru noi. În asta constă scopul creației: să ne împlinească pe noi, creațiile Sale, cu sentimentul eternității și perfecțiunii. Deoarece Creatorul însuși este etern și perfect, El dorește să împărtășească starea Lui creațiilor Sale.

Ei bine, atunci să nu-L lăsăm să aștepte.

„Și Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!» și a fost lumină”. Astfel este creată lumea spirituală. Astfel forțele despre care am vorbit mai devreme s-au adunat și au determinat reședința exactă a viitorului suflet. El va locui în Lumină și va fi umplut de ea.

Ce este Lumina? Fă orice, dar nu încerca să ți-o imaginezi.

Este o încercare inutilă, mai ales pentru că noțiunile noastre corporale sunt prea limitate pentru a o defini în mod corespunzător. Comparăm Lumina cu lumina soarelui sau cu un sentiment de armonie interioară.

Lumina este singurul lucru care există. Ea înconjoară sufletele noastre, întreaga lume și întregul univers. Ea este calitatea Creatorului, calitatea dăruirii complete și absolute. Este legea iubirii și a binelui. Lumina înseamnă toate aceste lucruri.

Și cu cât ne dăm seama mai repede de acest lucru, cu atât mai repede vom depăși toate suferințele acestei lumi, care ni se dau numai dintr-un un singur motiv: să ne ajute să realizăm ceea ce trebuie pentru a ne „întoarce” la aceeași Lumină a Iubirii.

„Și Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric.” Dacă Lumina – dăruirea absolută, legea cea mare a Creatorului, legea altruismului – a căpătat existență, este de la sine înțeles că trebuie să existe și cineva pe care Creatorul vrea să-l încânte, căruia El dorește să-i dăruiască tot ce are.

Rolul acestui „cineva” este asumat de Creație.

Creația suntem noi. Sunt eu, întreaga lume, lumea din interiorul meu. Noi suntem cei care primim.

Și astfel sunt conturate două stări inexistente anterior: dăruirea, calitatea Creatorului (sau Lumina) și primirea, calitatea Creației.

Pasajul „Și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric” face aluzie la acest proces, și anume la formarea a două stări: Lumina și Întunericul, calitatea Creatorului și calitatea Creației, dăruirea și primirea.

Acest proces a fost inclus în primul cuvânt al Cărții *Geneza* – *Bereșit*, care provine din cuvântul *Bar* (din arameică – „în afară”), semnificând nașterea Creației din Creator, ieșirea acesteia din „sânul” Creatorului.

Cuvântul *Bereșit* cuprinde întregul drum parcurs de omenire precum și semnificația completă a Bibliei. Inclusiv înțelegerea faptului că ai ieșit din sânul Creatorului și trebuie să te întorci la El, urmând o cale lungă de exacerbare a egoismului, la care întreaga omenire trebuie să se supună. Pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să realizezi că ai ajuns să fii cu adevărat îndepărtat de Creator și te-ai scufundat în egoism, că ești suferind, iar egoismul este cauza suferinței tale.

Mai mult, boala egoismului afectează întreaga lume, spărgând-o în bucăți. Numai după ce ai înțeles acest lucru poți porni pe calea de întoarcere spre Creator. Pe măsură ce avansezi pe această cale de corectare a egoismului, câștigi o recompensă infinit mai mare decât orice ți-ai putea imagina: dobândești eternitatea. Vei căpăta fericirea veșnică și neîngrădită. Te vei reuni cu Creatorul la un nivel superior, deoarece această unificare este dobândită *conștient*.

„Dumnezeu a numit lumina Zi, iar întunericul l-a numit Noapte. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.” Două stări s-au format înăuntrul tău: Lumina – urcarea, dăruirea, o calitate altruistă, și întunericul – coborârea, primirea, o calitate egoistă. Separarea lor, distincția între ele constituie primul pas spre corectare.

Această stare este numită „Ziua Întâi a Creației”.

ZIUA ÎNTÂI

Fiecare dintre noi are în interiorul său cele două calități contrastante: întuneric și lumină, seară și dimineață. Aceste stări reprezintă ascensiunile și coborârile noastre spirituale. Urcările și coborârile nu au nimic de-a face cu averea pe care ai adunat-o sau ai risipit-o, ci cu cât de aproape sau de departe ești față de Creator și, astfel, față de calitatea Lui de Dăruire.

Prin urmare, atunci când conceptele de „zi-noapte” sau „dimineață-seară” sunt menționate în *Geneză*, știi că ele se referă la stările tale aflate în schimbare. Scopul avansării spirituale este să găsim modalități de a păstra stările de coborâre pentru un timp cât mai scurt și de a trece rapid la faza următoare, cea a urcării, a dimineții.

Secretul stărilor bune și rele poate fi definit prin apropierea sau depărtarea de Creator: când ești aproape de calitatea Lui de iubire, te bucuri de o stare de urcare și te simți bine. Cu cât ești mai departe de această Lege, cu atât mai mult suferi o stare de coborâre și te simți rău. Deși încercăm mereu să atribuim propria disperare factorilor corporali, precum îmbolnăvirea, pierderea banilor, o zi de muncă istovitoare sau o dispută între soți, tipul acesta de justificare este fals. Situația ți se înfățișează astfel datorită stării tale necorectate, când rădăcina – forța care într-adevăr trage sforile – îți este ascunsă. Astfel, te găsești cufundat în „Eu”, în egoismul tău, în loc să încerci cu toată puterea să ieși din el.

Adevărul este că indiferent cât de mult ai încerca, nu ai puterea să o faci. Totuși, această luptă aprinsă este cea care te conduce către adevărata rugăciune, pe care nu o găsești cu mintea, ci cu inima. Aceasta este rugăciunea pe care Creatorul o așteaptă de la tine și la care răspunde instantaneu și fără greș.

O „rugăciune” este o pledoarie, o cerere care se naște în inima ta. Este „înscrisă” în ea mai degrabă, decât citită dintr-o carte de rugăciuni. O rugăciune este cererea ta disperată de ajutor, de eliberare, un apel către Creator, prin care Îl implori să nu te abandoneze în robia egoismului.

Când se ridică o astfel de rugăciune? Doar când vei ajunge să-ți dai seama că nu poți scăpa singur din strânsoarea mortală a propriului tău egoism. Numai atunci te întorci către Creator pentru a-I cere ajutor, implorându-L să-ți dea puterea necesară.

Exact aceasta este rugăciunea pe care o înveți din această Carte. Ea îți spune că toate aceste stări sunt necesare pentru dezvoltarea sufletului tău. Nu poate fi dimineață fără seara de dinainte; nu te poți simți în urcare dacă n-ai trăit experiența căderii. Prin urmare, ele împreună cuprind întreaga dorință

spirituală; împreună sunt „seara și dimineața”, „coborârea și urcarea” care se unesc „într-o zi”.

„Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.” Acesta este singurul vas spiritual, singurul capabil să primească Lumina.

Așadar, să recapitulăm „zilele Creației” la care se face referire chiar la începutul *Genezei*. Aceste pasaje explică cu exactitate ce trebuie să faci cu sufletul tău în fiecare dintre „zile”. De exemplu, în „prima zi” trebuie doar să simți că Lumina (calitatea dăruirii) există, iar asta va declanșa deja gândurile despre ceea ce ar putea fi „ziua și noaptea”, „dimineața și seara” ta interioară. Aceste senzații inițiale încep să se amestece în tine. Se formează un mediu în care sufletul să locuiască, pentru omul care se va ridica înăuntrul tău.

ZIUA A DOUA

„Și Dumnezeu a zis: «Să fie o întindere între ape și ea să despartă apele de ape». Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii, de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua.”

Nu te lăsa prins de gândul că totul era plin de apă, pentru că pasajul vorbește despre ceva complet diferit.

Cuvântul „apă” din *Geneză* înseamnă Lumina Milei (*Ohr Hasadim*). Iar întinderea creată, numită „cer”, face aluzie la nevoia de a separa în tine gândurile și dorințele, pentru a vedea care dintre ele sunt Lumină (adică „cer”) și care dintre ele sunt întuneric. Dorințele întunecate sunt numite „pământ”, dar vom vorbi mai mult despre ele ulterior.

Aceasta este cea dintâi poruncă pe care trebuie să o îndeplinești. Numai după aceea poate fi conceput sufletul. (De remarcat aici că și Pământul este conceput pornind de la apă, adică de la calitatea de milă a Creatorului.)

„Și Dumnezeu a zis: «Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului și să se arate uscatul». Și așa a fost. Dumnezeu a numit uscatul pământ.”

Această separare a „Cerului” și a „Pământului” – gândurile luminate de gândurile întunecate – se numește „recunoașterea răului”. Este o stare în care realizezi cu claritate că înăuntrul tău sălășluiește răul care trebuie corectat sau nu vei ajunge niciodată la lumea spirituală. Iar dacă dorința de a obține lumea spirituală trăiește în inima ta, te obsedează, vei face tot ce este nevoie pentru a te curăța de acest rău. În orice caz, primul pas este acela de a descoperi și a recunoaște răul din interior.

RECUNOAȘTEREA RĂULUI

Recunoașterea răului se face prin studierea cărților de Cabala, scrise de către cabaliștii ce au atins niveluri spirituale înalte. Aceste cărți conțin o lumină specială pe care o atragi inevitabil prin încercarea de a înțelege semnificația textelor. Odată cu studiul începi să simți cât de departe ești de această lumină, care reprezintă iubire și dăruire altruistă. Ea te ajută să-ți dai seama că ești un egoist care încearcă întotdeauna să-i folosească pe ceilalți pentru propriul interes.

Lumina este pace și siguranță, în timp ce tu ești măcinat de frică și neliniște. Lumina este o viață veșnică, plină de bucurie, în timp ce tu te chinui într-o existență nefericită, plină de suferință, la sfârșitul căreia vine moartea.